Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	19C/28/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1116204717
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2019:1116204717.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Magdalénou Boškovou v právnej veci žalobcu: O. V., D.. XX.XX.XXXX, N. W. XXX, XXX XX W., právne zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: Slovenská republika v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 119.574,25 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 600 eur titulom nemajetkovej ujmy, v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku súd žalobu zamieta.

Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 29.02.2016 doručenej súdu dňa 04.03.2016 sa žalobca domáhal zaplatenia 100.574,25 eur titulom náhrady škody a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- eur. Svoj nárok uplatnený žalobou odôvodnil tým, že podal trestné oznámenie z podozrenia spáchania trestného činu podvodu. V nadväznosti na toto trestné oznámenie bolo začaté trestné stíhanie proti obv. G. X., D.. XX.XX.XXXX a následne bola podaná obžaloba na Okresný súd Bratislava I, pričom trestné konanie bolo vedené pod sp. zn. 2T/55/2007. Škoda, ktorú si uplatnil a ktorá mu mala vzniknúť trestnou činnosťou podozrivého bola vo výške 100.574,25 eura. Trestné stíhanie bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/55/2007 zo dňa 27.04.2015 zastavené, a to z dôvodu, že obžalovaný G. X. dňa 03.03.2015 zomrel.
1.1. Žalobca ďalej uviedol, že súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I vykazovalo znaky prieťahov v konaní, vzhľadom na čo podal dňa 31.10.2011 sťažnosť na Ústavný súd SR, aby vec posúdil a prípadne prijal opatrenia na nápravu stavu nečinnosti v predmetnom konaní. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. II. ÚS 68/2012-56 zo dňa 10.07.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.09.2012 a vykonateľnosť dňa 11.10.2012 konštatoval, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2007 porušil jeho základné právo ako aj ďalších poškodených v tomto konaní, aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresný súd Bratislava I ani po rozhodnutí Ústavného súdu nekonal bez zbytočných prieťahov, čo napokon vyústilo do takej situácie, že obžalovaný podľahol svojej chorobe a dňa 03.03.2015 zomrel.

1.2. Žiadosťou zo dňa 31.07.2015 žiadal žalovaného podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Listom zo dňa

17.02.2016 mu bolo oznámené, že jeho nárok považuje žalovaný za nedôvodný, pretože neboli splnené zákonné predpoklady na vznik nároku na náhradu škody. Žalobca mal za to, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak zákon neustanovuje inak. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradnom postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Mal za to, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I mu bola spôsobená škoda značného rozsahu. Okresný súd svojim konaním, resp. nekonaním spôsobil, že obžalovaný už nebude môcť byť za skutky, ktoré sú predmetom obžaloby trestaný ani nebude môcť byť zaviazaný na náhradu škody mu spôsobenej ako aj ďalším poškodeným. Okresný súd mu tak odobral možnosť odškodnenia tým, že vytvoril v počiatku priestor na to, aby sa obžalovaný zbavil svojho majetku a napokon to vyústilo až do úmrtia obžalovaného. Mal za to, že od 24.05.2007, kedy bola podaná obžaloba na G. X. uplynulo dostatočne dlhé časové obdobie na to, aby mohol súd vo veci vykonať potrebné úkony a rozhodnúť.

1.3. V súvislosti s právom na prerokovania veci bez zbytočných prieťahov poukázal na nález Ústavného súdu II. ÚS 26/1995, II. ÚS 33/1999. Pokiaľ ide o uplatnenie jeho nároku tak dal do pozornosti súdu znenie § 3 ods. 1 a § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. a mal za to, že mu nepochybne vznikla skutočná škoda vo výške 100.574,25 eura. Ďalej bol názoru, že v jeho prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. V dôsledku uvedeného si uplatnil aj nemajetkovú ujmu vo výške 19.000,- eur, pričom túto považoval s prihliadnutím na svoju osobu, svoj doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujma a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, a závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení za primeranú. Uviedol, že v dôsledku predmetných skutočností sa mu rozpadla rodina, bol nútený si zobrať niekoľko pôžičiek na prežitie. Zároveň sa dlhodobo psychiatricky lieči, pričom po smrti obvineného sa jeho stav výrazne zhoršil. Mal za to, že konaní, resp. nekonaním bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv výrazným spôsobom.

2. Vo vyjadrení doručenom súdu dňa 11.10.2016 žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že žalobca si náhradu škody, ktorú si uplatňuje v tomto konaní, uplatnil už žiadosťou zo dňa 21.10.2011, ktorá mu bola doručená dňa 24.10.2011. V bode V. predmetnej žiadosti žalobca uviedol, že navrhuje, aby mu bola priznaná náhrada skutočnej škody vo výške 100.574,25 eura. Ide o totožnú škodu, ktorú si uplatnil v tomto konaní. V predmetnej žiadosti si náhradu uplatnil titulom nesprávneho úradného postupu súdu, ale namietal i postup príslušných orgánov polície a prokuratúry. Už v tejto žiadosti žalobca tvrdil, že v dôsledku postupu orgánov štátu (okrem iného i nesprávneho úradného postupu OS Bratislava I v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2007) sa jeho pohľadávka voči obžalovanému v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2007 stala nevymožiteľnou. V tejto súvislosti poukázal na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a bol názoru, že v tomto prípade sa žalobca o škode dozvedel už v roku 2011, pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej lehoty možno vychádzať z dátumu vyhotovenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.10.2011. Za týchto okolností premlčacia lehota práva na náhradu škody začala plynúť dňa 21.10.2011 a uplynula dňa 21.10.2014. Žalobca si právo na náhradu škody uplatnil žalobou na súde až dňa 04.03.2016, teda zjavne po uplynutí premlčacej lehoty, a to i pri neplynutí premlčacej lehoty počas predbežného prerokovania nároku podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. V tejto súvislosti tak vzniesol námietku premlčania práva žalobcu a náhradu škody uplatneného v tomto konaní, a to konkrétne v subjektívnej premlčacej lehote podľa § 19 ods. 1 cit. zákona.

2.1. Žalovaný k podstatne uplatneného nároku bol názoru, že v tomto prípade neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie práva na náhradu škody (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody resp. nemajetkovej ujmy, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody). Základnou podmienkou vzniku práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je existencia zásahu orgánu štátu, s ktorým zákon spája vznik zodpovednosti štátu. V tomto prípade je žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom postup Okresného súdu Bratislava I v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2007, poznačený zbytočnými prieťahmi. V tejto súvislosti žalovaný

poukázal na znenie § 9 ods. 2 cit. zákona a bol názoru, že cit. ustanovenie musí jednoznačne viesť k záveru, že v prípade namietania nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní je možné vychádzať len z relevantných záverov príslušných orgánov uvedených v § 9 ods. 2. K nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 68/2012 zo dňa 10.07.2012 na ktorý žalobca poukázal, žalovaný uviedol, že je z neho zrejmé, že poznačené nečinnosťou v predmetnom konaní bolo len obdobie od mája 2011 do januára 2012, predtým len čiastočne obdobie od 28.08.2008 do 12.04.2011 (presne nešpecifikovanú časť tohto obdobia súd nepochybne posúdil ako obdobie, počas ktorého súd dôvodne nekonal. Bol tak názoru, že záver o existencie žalobcom namietaného nesprávneho úradného postupu je možné nepochybne prijať len za obdobie konštatované v citovanom náleze, teda len za obdobie od mája 2011 do januára 2012. V prípade obdobia od 28.08.2008 do 12.04.2011 bolo konanie prerušené, teda existoval relevantný dôvod na nekonanie. Práve tieto závery je nevyhnutné vziať do úvahy pri posudzovaní prípadnej existencie príčinnej súvislosti medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy. Druhou podmienku vzniku práva na náhradu škody je existencia samotnej škody. V tomto prípade si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody v sume 100.574,25 eura. Viac skutočností vzťahujúcich sa k majetkovej škode žalobca v žalobe netvrdí, neoznačil ani nepopísal mechanizmus vzniku škody, nijako neodôvodnil jej výšku, neoznačil ani nepredložil dôkazy na preukázanie jej vzniku. V prípade škody sa teda žalobca obmedzil len na strohé a nedostačujúce tvrdenie, že mu vznikla, a to v sume 100.574,25 eura.

2.2. Pre úplnosť žalovaný uviedol, že rozporuje vznik škody a mal za to, že možnosť preukázania vzniku škody v súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom je v tomto prípade dokonca vzhľadom na okolnosti prípadu vylúčená. Pre existenciu príčinnej súvislosti by v tomto prípade žalobca musel preukázať, že ak by postup súdu nebol poznačený zbytočnými prieťahmi v konaní, teda keby bol plynulý, žalobca ako poškodený v trestnom konaní by získal odškodnenie od obžalovaného v trestnom konaní G. X.. Žalovaný poukázal na žiadosť žalobcu z roku 2011, kde žalobca identifikoval skutočné dôvody "vzniku škody" na jeho majetku, teda skutočné dôvody toho, že sa nedomohol odškodnenia od obžalovaného G. X. pred jeho úmrtím. Tými dôvodmi nebol nesprávny úradný postup súdu v konaní sp. zn. 2T/55/2007 ale postup obžalovaného, ktorý sa ešte pred podaním obžaloby a teda pre začatím namietaného trestného konania zbavil svojho majetku. Túto skutočnosť potvrdzuje i sám žalobca, ktorý na preukázanie vzniku škody, teda na preukázanie nevymožiteľnosti akýchkoľvek prostriedkov od G. X. v žiadosti o predbežné prerokovanie z roku 2011 označil podanie Prezídia Policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, odbor vyšetrovania Bratislava ČVS: PPZ-9/BOK-C-2005 zo dňa 12.09.2006.Vzhľadom na uvedené ako podstatný dôvod, pre ktorý by mal a byť žaloba v celom rozsahu zamietnutá, považoval neexistenciu príčinnej súvislosti namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

2.3. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch žalovaný považoval za nevyhnuté uviesť, že už z vyššie označeného a cit. nálezu Ústavného súdu SR na jednej strane vyplýva, že právo žiadateľa na súdnu ochranu v predmetnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 2T/55/2007 porušené bolo, ale zároveň i to, že Ústavný súd SR v danom prípade za dostatočné zadosťučinenie považoval konštatovanie porušenia práva žalobcu ako jedného zo sťažovateľov a finančné zadosťučinenie nepriznal. V tejto súvislosti poukázal aj na znenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a vo vzťahu k výške požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy túto považovala a neodôvodnenú a neprimeranú. Žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré túto odôvodňujú z hľadísk predpokladaných v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., resp. neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce konkrétnu výšku náhrady. Žalobca požaduje náhradu nemajetkovej ujmy v sume 19.000,- eur teda v sume prevyšujúcej maximálnu sumu odškodnenia podľa § 17 ods. 4 cit. zákona pre rok 2012. Žalovaný uviedol, že v prípade náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch výška priznanej náhrady je na jednej strane predmetom voľnej úvahy súdu (a predtým žalobcu pri uplatnení konkrétnej výšky), tá sa ale musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa v žiadnom prípade nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou, ktorá sa vymyká akejkoľvek kontrole. Práve z uvedeného dôvodu je nevyhnutné pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadnuť na podmienky podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a na výšku náhrady, ktorá sa poskytuje obetiam násilných trestných činov. A to i bez ohľadu na § 17 ods. 4 cit. zákona, teda pri určení primeranej a adekvátnej náhrady bolo nevyhnutné prihliadať na maximálnu sumu odškodnenia poskytovanú obetiam násilných trestných činov (podľa zákona č. 215/2006 Z.z.) i pred nadobudnutím účinnosti § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 v znení, na ktoré poukázal.

3. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 20.02.2017, v ktorej k námietke premlčania vznesenej žalovaným uviedol, že žalovaný síce správne poukázal na existenciu žiadosti, avšak jej použitie resp. jej interpretáciu účelovo zamenil. Pre úplnosť žalobca poznamenal, že samotný žalovaný takúto žiadosť predložil, takže ak by bol žalovaný sám túto žiadosť preskúmal zistil by, že skutkové okolnosti, ktoré boli uplatňované v predmetnej žiadosti sú úplne iné, ako tie, ktoré sú uplatňované v žalobe. Predovšetkým upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že v predmetnej žiadosti okrem iného žiadal škodu vo výške 100.574,25 eura s tým, že boli nečinnosťou, resp. aj nesprávnym úradným postupom konajúcich orgánov, porušené jeho práva, resp. nemožnosť výkonu súdneho rozhodnutia v exekučnom konaní. V danej žiadosti žalovaný účelovo zvýraznil pasáž, kde bolo uvedené, že majetok G. X. už nemal žiadnu hodnotu tento nebol vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti, hnuteľného majetku, či pohľadávok alebo aktív. Uviedol, že v tejto žiadosti namietal predovšetkým nečinnosť kompetentných orgánov, nakoľko ich nečinnosťou dochádzalo okrem iného ku škode na jeho majetku, resp. sa stala jeho pohľadávka v danom čase nevymožiteľná. Pre úplnosť zopakoval, že táto žiadosť bola datovaná dňom 21.10.2011. Na základe jeho podnetu rozhodoval Ústavný súd SR, a to pod sp. zn. II. ÚS 68/12 zo dňa 10.07.2012, kde ÚS skonštatoval, že konaním kompetentných orgánov, konkrétne Okresného súdu Bratislava I, v trestnom konaní pod sp. zn. 2T/55/2007 boli porušené jeho práva, a to konkrétne právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

3.1. Žalobca ďalej uviedol, že na základe nálezu Ústavného súdu SR dôvodne predpokladal, že konanie bude pokračovať v rámci intencií nálezu. Nestalo sa tak a G. X. dňa 03.03.2015 zomrel. trestné stíhanie bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/55/2007 zo dňa 27.04.2015 zastavené, a to z dôvodu, že obžalovaný zomrel. Na základe týchto skutočností, zaslal žalovanému žiadosť o prerokovanie náhrady škody podaním zo dňa 31.07.2015, a to na skutkovom základe, že nečinnosťou kompetentných orgánov bolo spôsobené, že obžalovaný už nebude môcť byť za skutky, ktoré boli predmetnom obžaloby trestaný, ani nebude môcť byť zaviazaný na náhradu škody mu spôsobenej ako aj ďalším poškodeným. Žalobca bol názoru, že okresný súd mu tak odobral možnosť odškodnenia tým, že vytvoril v počiatku priestor na to, aby sa obžalovaný zbavil svojho majetku a napokon to vyústilo až do jeho úmrtia. Mal za to, že práve dňom úmrtia došlo k vzniku samotnej škody. Pre úplnosť dodal, že k tomuto záveru jednoznačne musel dospieť aj žalovaný, keď prvej žiadosti ako nedôvodnej nevyhovel. To, že bude sťažený súdny výkon rozhodnutia, podľa názoru žalobcu neznamená, že pohľadávka nebude môcť byť neskôr vymožená. Túto skutočnosť nerozporuje ani žalovaný a rovnako mal za to, že prvá žiadosť bola podaná predčasne, nakoľko v danom čase neexistovala samotná škoda. Avšak tým, že kompetentné orgány nekonali tak, ako im to ukladá zákon, čo vo svojom náleze konštatoval aj Ústavný súd SR, malo za následok dĺžku konania od roku 2007 až do roku 2015, kedy obžalovaný zomrel. Práve v tomto okamihu mu vznikla škoda (konkrétne dňa 03.03.2015), a to vo výške 100.574,25 eura. Svoju žiadosť si u žalovaného riadne uplatnil, a to podaním dňa 31.07.2015, pričom žaloba bola podaná na súde dňa 04.03.2016. Z opatrnosti poznamenal, že to, že si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody podaním zo dňa 21.10.2011, ešte neznamená, že k tomuto dátumu škoda aj skutočne vznikla. táto objektívne vznikla až dňom úmrtia obžalovaného, t.j. 03.03.2015, kedy definitívne prišiel o možnosť akýmkoľvek spôsobom sa domôcť svojej pohľadávky. Rovnako z opatrnosti poukázal aj na tú skutočnosť, že žalovaný účelovo a úmyselne vo svojom vyjadrení opomenul uviesť skutočnosť, že mu bola doručená žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 31.07.2015. Spomenul iba žiadosť zo dňa 21.10.2011 s úmyslom navodiť, že nárok by mal byť premlčaný.

3.2. Na základe uvedeného mal za to, že žaloba bola podaná v lehote, a nie je možné jej premlčanie tak, ako to tvrdí žalovaný. Žalobca taktiež nesúhlasil s tvrdením žalovaného ohľadne interpretácie nálezu Ústavného súdu SR. Poznamenal, že žalovaný sa snaží navodiť, že by ani samotný Ústavný súd SR nepovažoval jeho konanie za nečinnosť, práve naopak, Ústavný súd SR iba zdôraznil, že samo o sebe by to nezakladalo dôvod vytknutia nečinnosti, avšak súd bol povinný postupovať v konaní tým, že bude zisťovať možnosti pokračovania v konaní. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že aj samotný Ústavný súd vo svojom náleze konštatuje, že súd nekonal tak, ako mal, a teda bol nečinný. Žalobca sa záverom nestotožnil s ďalšími tvrdeniami žalovaného ohľadne nepreukázania príčinnej súvislosti. Za podstatné považoval žalobca to, že žalovaný resp. orgány neboli schopné od roku 2007 do roku 2015 vyriešiť trestnú vec, čo vo svojej podstatne skonštatoval aj Ústavný súd SR vo svojom náleze. A práve týmto konaním, resp. nekonaním mu spôsobili škodu, a to v celom rozsahu, v akom už pre túto nečiinosť nemá možnosť sa domôcť svojej pohľadávky. K žalovaným tvrdenej nemožnosti priznania nemajetkovej ujmy žalobca konštatoval, že ak Ústavný súd SR považoval konštatovanie porušenia práva za dostatočné, nedomnieva sa tak ako žalovaný, že by jej priznanie bolo v rozpore so závermi Nálezu.

Nič mu nebráni v tom, aby takúto náhradu požadoval v rámci ochrany osobnosti, resp. v rámci zásahu do jeho osobnostných práv. K danému mal na mieste poukázať na vyjadrenie žalovaného v časti, kde žalovaný pojednáva o výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uviedol, že túto si uplatňuje v zmysle predpisov občianskeho práva na ochranu osobnosti, a preto nie je možný postup v zmysle zákona tak ako to uviedol žalovaný v bode VI jeho vyjadrenia.
4. Súd sa v predmetnom konaní oboznámil s predloženými listinnými dôkazmi:
4.1. Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2T/55/2007 zo dňa 27.04.2015, ktorým súd trestné stíhanie proti obžalovanému G. X.P. zastavil, pretože obžalovaný zomrel.

4.2. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 119.574,25 eura podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. zo dňa 31.07.2015, ktorú podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovanému. Z predmetnej žiadosti mal súd za preukázané, že si ňou žalobca uplatnil u žalovaného náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I pretože ten svojim konaním, resp. nekonaním spôsobil, že obžalovaný G. X. nebude môcť byť za skutky, ktoré boli predmetom obžaloby trestaný ani nebude môcť byť zaviazaný na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená ako aj ďalším poškodeným. Okresný súd mu tak odobral možnosť odškodnenia tým, že vytvoril v počiatku priestor na to, aby sa obžalovaný bavil svojho majetku a napokon to vyústilo až do úmrtia obžalovaného. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, t.j. škodu preukázateľne spôsobenú pri výkone verejnej moci, žalobca žiadal o prerokovanie nároku a následné nahradenie škody vo výške 100.574,25 eura a nemajetkovej ujmy vo výške 19.000,- eur.

4.3. Oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 17.02.2016, ktorým žalovaný nevyhovel žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku.

4.4. Nálezom Ústavného súdu SR II. ÚS 68/2012 zo dňa 10.07.2012, ktorým ústavný súd na neverejnom zasadnutí dňa 10.07.2012 vydal nález, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.09.2012 a vykonateľnosť dňa 11.10.2012. V predmetnom náleze ústavný súd rozhodol, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2007 porušuje základné právo O.. O. V., L.. N. T., M. T., L.. O. O. V. L.. S. S., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských právo a základných slobôd. Mgr. O. V., L.. N. T., M. T., L.. O. O. a L.. S. S. finančné zadosťučinenie nepriznal. Okresnému súdu Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 2T/55/200 prikázal konať bez zbytočných prieťahov. O.. O. V., L.. N. T., M.S. T., L.. O. O. V. L.. S. S. priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 829,60 eur. Z odôvodnenia predmetného nálezu mal súd za preukázané, že ústavný súd konštatoval, že napadnuté konanie nevykazuje žiadne pochybenia zasahujúce do základného práva sťažovateľov chráneného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Sťažovateľom nebol odoprený prístup k súdu, a preto v okolnostiach danej veci nie je nutné sa porušením tohto práva zaoberať. V tejto časti námietke sťažovateľov o porušovaní ich práva na súdnu ochranu preto ústavný súd nevyhovel. Sťažovatelia namietali tiež porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd si pri výklade "práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov" garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len "ESĽP") k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o "právo na prejednanie veci v primeranej lehote", preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 51/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní mohlo predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiacich najmú s potrebou vykonať výsluchy viacerých svedkov a tiež znaleckého dokazovania. Právne vec nemožno hodnotiť ako zložitú, a netvrdí to ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti doručenej ústavnému súdu 8.júna 2012. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúmavanom konaní, ústavný súd nezistil žiadne významné okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci. Konanie začalo 21. mája 2007. Okresný súd

postupoval v konaní plynule, v rýchlom časovom slede nariaďoval pojednávania. (Od 24.januára 2008 do 7. februára 2008) a od 10. apríla 2008 do 2. mája 2008 sa vec nachádzala na krajskom súde z dôvodu rozhodovania o opravných prostriedkoch obžalovaného aj prokurátora). Skutočnosť, že konajúci súd v období od 28. augusta 2008 do 12. apríla 2011 nekonal z dôvodu prerušenia konania, sa mu samo osebe nedá vytknúť, pretože v súlade s judikatúrou ústavného súdu prerušenie konania možno považovať za preukážku konania (napr. I. ÚS 41/02, II. ÚS 3/03, IV. ÚS 450/2011), avšak aj v tomto období bolo povinnosťou okresného súdu aktívnejšie postupovať pri zisťovaní možnosti ďalej v konaní pokračovať. O tom však nesvedčí skutočnosť, keď zdravotný stav obžalovaného podrobil opätovnému preskúmaniu až o viac ako 2 roky. (Znalec z odboru zdravotníctva doručil znalecký posudok, v ktorom neodporučil účasť obžalovaného na pojednávaní 6.augusta 2008, a okresný súd až 13.októbra 2010 opätovne uznesením pribral znalca z odboru zdravotníctva na zistenie, či zdravotný stav obžalovaného umožňuje jeho účasť na pojednávaní). Následne obdobie od mája 2011 po zaslanie spisového materiálu ústavného súdu v januári 2012 (viac ako sedem mesiacov) bolo poznačené nečinnosťou okresného súdu. Vec dosiaľ nie je právoplatne skončená. Uvedený postup okresného súdu teda nemožno považovať za taký, ktorý by smeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). V súvislosti s obranou predsedníčky okresného súdu, že prieťahy súvisia so zdravotným stavom obžalovaného, ústavný súd uvádza, že ústava v čl. 48 ods. 2, ako aj príslušné procesnoprávne predpisy zaväzujú predovšetkým súdu ako garantov spravodlivosti, aby prijali také opatrenia, ktoré by umožnili prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na to, že v prípade sťažovateľov sa tak nestalo, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1. Sťažovatelia bez ďalšieho žiadali priznať im primerané finančné zadosťučinenie takto: Sťažovateľ v 1. rade O.. O. V. žiadal 100.574,25 eura, sťažovateľ v 2. rade žiadal 896.235,81 eura, sťažovateľ v 3. rade žiadal 68.203,31 eura, sťažovateľ vo 4. rade žiadal 226.943,57 eura a sťažovateľ v 5. rade žiadal priznať 04.619,93 eura. Sťažovatelia, ktorí sú kvalifikovane zastúpení advokátkou, svoju požiadavku o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nijako nezdôvodnili. Ústavný súd sa stotožnil s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, ktorá vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukázal a nato, že navrhované sumy predstavujú vlastne výšku škody, ktorá im mala vzniknúť trestnou činnosťou obžalovaného, a sťažovatelia sa sťažnosťou podanou ústavnému súdu "snažia preniesť prípadnú povinnosť obžalovaného na okresný súd" keďže obžalovaný je nemajetný. Ústavný súd pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo splnenia podmienok podľa citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je náhrada škody spôsobenej sťažovateľovi prípadným trestným činom. Navyše, o uplatnenom nároku na náhradu škody bude rozhodovať okresný súd v predmetnom trestnom konaní. V danom prípade ústavný súd považuje za dostatočné konštatovanie porušenia označeného základného práva sťažovateľov zaručeného ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom s príkazom okresnému súdu ďalej konať bez zbytočných prieťahov, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu, a primerané finančné zadosťučinenie im nepriznal.

4.5. Prepúšťacou správou žalobcu psychiatrickej nemocnice zo dňa 22.02.2017.

4.6. Výmenným lístkom psychiatrickej ambulancie zo dňa 25.06.2018 pacienta: O. V.

4.7. Upovedomením o výsledkoch vybavenia zo dňa 11.06.2014, z ktorého mal súd za preukázané, že žalobca dňa 30.05.2013 podal podnet, ktorým sa u Verejného ochrancu práv domáhal ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je podľa jeho názoru porušované v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2T/55/2007. V upovedomení verejný ochranca konštatoval, že Okresný súd Bratislava I vo veci konal. Verejný ochranca práv konštatoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (I. ÚS 42/01). Z vyššie uvedeného mal za to, že Okresný súd Bratislava I nespôsobil zbytočné prieťahy v konaní. Preto žalobcu podľa § 18 zákona č. 564/2001 Z.z. upovedomil, že výsledkami vybavenia časti podnetu sp. zn. 3310/2013/VOP nie je preukázané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd, postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/55/2007, a to v posudzovanom období odo dňa 10.07.2012 až do súčasnosti.

4.8. Návrhom na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného, ktorý súdu preukázal tú skutočnosť, že v zmysel rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 3T/199/2008 - 1024 zo dňa 15.12.2010, ktorým bola jedným z výrokov tohto rozsudku uložená povinnosť G. X. zaplatiť žalobcovi sumu 25.343,56 eur s tým, že súhrnná suma, ktorú mal obžalovaný zaplatiť bola vo výške 250.000 eur.

4.9. Doplnením dôkazov zo strany žalobcu o jednotlivých úhradách súm, ktoré by mali preukazovať zaplatenie zo strany žalobcu jednotlivých súm pre obžalovaného, avšak súd musí konštatovať, že z týchto nie je súdu zrejmé, v prospech akého účtu plnil, resp. kto je vlastníkom tohto účtu a na základe akého titulu plnil. Plnenie v prospech obžalovaného G. X. možno zhodnotiť len z čl. 177, 179,183, 187,190, 194, 198, 197,198 doložených listín v spise.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie dňa 11.06.2018, na ktorom právny zástupca žalobcu uviedol, že sa pridržiaval podanej žaloby a všetkých skutočností uvedených vo vyjadreniach. Na otázku súdu odpovedal, že na začiatku mal prípad sudca W. v roku 2007 a potom bolo jedno pojednávanie v roku 2008, kedy obžalovaného prepustil z väzby, potom bolo jedno 06.05.2011, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom vyhotovenia ZP a potom bolo vydané uznesenie o zastavení trestného konania v apríli 2015.

5.1. Žalobca na pojednávaní uviedol, že prítomnosť v justičnom paláci mu vyvolala zlé spomienky na rok 2007. Na preukázanie svojich skutočností mal písomné aj ľudské svedectvá. Pán L.. O. dňa 1.3.2006 vzniesol obžalobu, lebo som bol ako posledný z osôb, ktorí sme vložili do Unicredit a VÚB banky finančné sumy cca 58 124 000 Slovenských korún. Neskôr som sa informoval so spolupoškodeným L.. O. O. v roku 2007 v akom stave sa naša vec nachádza, pričom Ing. Matejka nám popísal stav a povedal, že dozorujúci prokurátor je na našej strane. Na začiatku to vyzeralo v poriadku, pretože pán sudca G. zrušil už raz prijatú žalobu a pán dozor. Prokurátor ju hneď napadol, čím Krajský súd v osobe sudkyne V. C. dal za pravdu a vec na súde pokračovala ďalej. Potom sme sa stretli z vyšetrovateľom v budove PZ na Račianskej ulici, kde nám povedal tú skutočnosť, že v priestoroch KP v Trenčíne pán dozorujúci prokurátor žiadal, aby vec v súvislosti s listom z Interpolu prezídia PZ SR nechal tak. Tento list sa týkal zistenej veci, že družka obžalovaného nebohého G. U., Y. Š. nosí z rakúskej strany cca po 1 milióne SK domov na Slovensko. Boli síce pred tým Prezídiom PZ preverované niektoré osoby z okruhu obžalovaného ale to bolo ešte pred 10.10.2006. Táto vec bola známa od uvedeného dátumu od 10.10.2006. Ďalej uviedol, že do dnešného dňa nemá výsledok, či bolo s tou vecou naložené, alebo nebolo zo strany dozorujúceho prokurátora. V spise na OS BA I takýto doklad nenašiel. Na základe toho v roku 2011 presne 6. mája sa zúčastnil na pojednávaní na OS BA I, na ktoré sa obžalovaný sa ospravedlnil a v čase začatia súdneho pojednávania doniesol na podateľňu obyčajnú PN-ku ako ospravedlnenie, že sa nemôže zúčastniť pojednávania. Vtedy si dovolil upozorniť sudcu G. na dve skutočnosti prvá: pred spolupoškodenými a prítomným len jedným prísediacim som mu povedal, že viem kedy, túto vec skočí a on sa opýtal, že kedy a ja som mu povedal, že po smrti zlodeja, lebo táto vec bola odložená na neurčito a nebol dodaný znalecký posudok, ktorý mal byť vykonaný, a znalec zaň aj dostal peniaze. Ako druhé som mu povedal a doložil aj právoplatný rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 15.12.2010, v ktorom ten istý obžalovaný bol odsúdený, kde priznal vinu, sľúbil vrátiť poškodeným peniaze a k tomu predchádzalo jeho zadržanie 19.11.2010 až do pojednávania pretože sa nezúčastnil žiadneho pojednávania. Preto som položil otázku p. G. ako je na Slovensku možné, aby jeden súd rozhodol bez jediného dokladu o jeho zlom zdravotnom stave a p. G. sa skrýval za haldou papierov o zdravotnom stave obžalovaného. Na základe toho už s bývalou právnou zástupkyňou podali na MSSR v októbri 2011 žiadosť o náhradu škody za prieťahy v konaní, ktoré sa stalo predmetom pohadzovania si takmer viac ako jeden rok medzi MSSR kde to bolo adresované a GP SR. Jedny sa vyhovárali na druhých, že oni nemôžu rozhodnúť, že im to neprináleží a naopak. V konečnom dôsledku v roku 2012 GP SR mi odpísala, že moju žiadosť zamieta, že je nedôvodná. Na základe toho som prostredníctvom právneho zástupcu JUDr. A. I. podal sťažnosť na ústavný súd, ktorý v náleze v roku 2012 konštatoval, že moje práva ako aj práva spolupoškodených boli poškodené nesprávnym úradným postupom resp. prieťahmi v konaní, prikázal OS BA I konať urýchlene, čo žiaľ sa nestalo. Ďalej na otázky súdu žalobca uviedol, že má vedomosť o jednej urgencii na vypracovanie znalecký posudok na zdravotný stav obžalovaného a to prostredníctvom odpovede predsedníčky OS BA I p. G.j na jeho list, kde žiadal o vysvetlenie, prečo sa v danej veci nekoná s tým, že predsedníčka mu odpovedala, že

túto situáciu prešetrí a bude žiadať, aby bol dodaný znalecký posudok a druhá vec keď v roku 2011 sudca rozhodol o pokračovaní v zápisnici bolo uvedené, že bude žiadať znalecký posudok. Po vydaní uznesenia nálezu ÚS SR sa zo strany sudcu nezmenilo nič, nebolo vytýčené žiadne pojednávanie, prebehla cca dvakrát, trikrát písomná korešpondencia medzi ním a predsedníčkou súdu a viackrát medzi ním a GP SR. Žalobca uviedol, že od roku 2007 do roku 2012 sa liečil prostredníctvom psychiatra v Bardejove, keďže táto starostlivosť lekára nebola postačujúca, tak od roku 2012 sa lieči, každý mesiac chodí na kontrolu do psychiatrickej ambulancie súkromná nemocnica Agel Košice. V januári - februári roku 2017 bol hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici Michalovce, keďže predtým chcel dvakrát spáchať samovraždu. Čo sa týka jeho rodinných príslušníkov, jeho manželka, ktorej rodičia sa nedožili ani 40 rokov je z toho na liekoch zničená, má dvoch synov. Starší je prof. vojak, ktorý absolvoval turnusy na Golanských výšinách, kde boli neustále v priamom kontakte s muníciou a každý deň očakávali kedy sa zastrelí, pretože tiež bol poškodený s dvoma pôžičkami, ktoré si zobral, a ktoré dali do tohto projektu. Od roku 2013 bol už nezamestnaný až do priznania starobného dôchodku, pretože začal robiť chyby a nebol súci vykonávať žiadnu prácu. Keďže nemal na vklad do projektu tak si požičal peniaze a do dnešného dňa čelí exekúciám. K spolupoškodeným uviedol, že pánovi T., ktorý vložil do projektu 27 000 000 Sk, skrachovala rodina a dnes žije pod mostom SNP v Bratislave, A. T. sa dostal do takých problémov, že dnes je vo výkone trestu a deti na neho zanevreli, pánovi O. skrachovalo manželstvo s tromi neplnoletými deťmi a obdobne skrachovalo manželstvo aj pánovi S. s neplnoletými deťmi.

5.2. Predstúpil poverený zástupca žalovaného, ktorý uviedol, že sa pridržiava podaného vyjadrenia založeného v spise. Konštatoval, že podstatou podanej žaloby je najmä ušlý zisk žalobcu, na ktorý nemá nárok. Ušlý zisk predstavuje nezväčšenie majetku, ktoré by sa pri predpokladanom chode veci dalo predpokladať. Mal za to, že ak by namietané trestné konanie prebehlo výnimočne rýchlo, žalobca by sa nedomohol svojej pohľadávky voči obžalovanému, čo preukazujú skutočnosti i listiny, ktoré označil už v písomnom vyjadrení. Teda je zrejmé, že žalobcovi škoda spočívajúca v nevymožení alebo v nemožnosti vymôcť si pohľadávku od obžalovaného nevznikla v dôsledku namietaného nesprávneho úradného postupu. Z nálezu Ústavného súdu SR navyše vyplýva, že v trestnom konaní vystupovalo viacero poškodených, ktorí si uplatňovali voči obžalovanému náhradu škody do 1 milióna eur, i z toho vyplýva, že žalobca by nemal možnosť vymôcť si svoju pohľadávku od obžalovaného a už vôbec by to nebolo možné napr. z prostriedkov, ktoré by si mohol zarobiť počas prípadného výkonu trestu odňatia slobody, tak ako to bolo uvedené vo vyjadrení žalobcu z februára 2017

6. Na pojednávaní konanom dňa 15.10.2018 predstúpil svedok - O. V., ktorá po zákonnom poučení uviedla, že vzťah s manželom sa zmenil od roku 2003, keď spoznali pána X.. Začalo sa tak, že manžel prišiel s tým, že ide do projektu výstavby psychiatrickej nemocnice v Michalovciach, tam bolo treba zložiť cca 10% čiastky. Hovoril, že to pôjde cez účet a všetko bude legálne, následne sa začali tieto vklady opakovať. Založili sme dom, ktorý do dnešného dňa splácam, synovia tak isto dávali peniaze s tým, že jeden syn pracuje ako profesionálny vojak, všetky jeho peniaze, ktoré zarobil na misii išli do žalobcovho projektu, tak isto mladší syn aj ja sme si brali pôžičky od nebankových subjektov. Zadlžili sme sa tak, že do dnešného dňa nevieme z toho vyjsť. Doma bola nervozita, hádky s manželom, dokonca sme bývali oddelene, tak isto na môj účet siahli exekútori, zablokovali mi účet a nemala som z čoho žiť. Synovia mi pomáhali, nakoľko sme si navzájom chceli pomáhať. V robote mi nebolo príjemné, keď vedeli, že mám exekúciu za exekúciou. Tak isto v rodine sa narušili vzťahy s blízkymi príbuznými. Spoločnosť na ňu pozerala tak, akoby bola ona za niečo vinná, cíti, že to nie je to isté ako predtým. Uviedla, že sa narušili aj vzťahy medzi ňou a jej sesternicami a jej bratrancom U., nakoľko aj on vložil finančnú čiastku do toho projektu, nenavštevuje ju. Moji synovia k manželovi nepožívajú dôveru, celkovo sa rodinné vzťahy narušili. Každý rodič chce pre svoje dieťa najlepšie a mňa to trápi, že sa to všetko tak skomplikovalo a nevyšlo to, a že na to doplatili aj synovia. Chodila istý čas k psychologičke lebo sa zle cítila, nemohla sa sústrediť na prácu, keďže bola psychicky nervózna. Bolievala ju hlava a v noci nemohla spať. Na otázky povereného zástupcu žalovaného uviedla, že doma boli hádky, tlačila na žalobcu, aby dal veci do poriadku, aby sa tie peniaze vrátili a aby aj synovia na to nedoplácali. Vyhrotilo sa to až k tomu, že sa museli oddeliť. Odlúčenie trvalo asi pol roka, jej súčasný život má nižšiu kvalitu, keďže každý mesiac má zrážku zo mzdy vo výške 75,- eur, ale pri výške jej mzdy ide aj tak o vysokú sumu. V minulosti mala viac exekúcie a bolo obdobie, kedy nemala žiadny príjem, keďže mala zablokovaný účet. Vyššiu čiastku, ktorá jej bola strhávaná zo mzdy mala asi 2 - 3 roky, a asi pol roka, čo si nemohla vybrať peniaze z účtu. V tomto období bola odkázaná na synov. Ďalej uviedla, že príčinou zhoršenia jej kvality života bolo to, že posielali finančné prostriedky na účet pána X., a neustále brali pôžičky, ktoré potom splácali. Hádky v rodine začali asi v roku 2003 a keď v roku 2007 založili dom, tak sa to stupňovalo. S manželom žili

oddelene asi v roku 2012 alebo 2013. Svedkyňa uviedla, že vie, že sa nejaké konania diali, pretože manžel hovoril, že ide do Bratislavy ale časovo to nevie povedať. Na otázku, prečo pristúpili s manželom k takému projektu a nezabránili ďalšiemu navyšovaniu svedkyňa uviedla, že jej manžel hovoril, že do toho projektu ide veľký bankár p. T., že pracuje v najväčšej slovenskej banke, a že všetko je legálne, pričom peniaze idú cez účet a všetko je dokázateľné, že sa to nemôže stratiť, a aby sa vzhľadom na to nebála.

7. Na pojednávaní konanom dňa 08.02.2019 záverom právny zástupca žalobcu mal za to, že nárok žalobcu bol v celom rozsahu preukázaný z jednotlivých dôkazov, ktoré predložili súdu, bol preukázaný nesprávny postup OS BA I v trestnom konaní sp. zn. 2T/55/2007, čo je konštatované najmä v náleze ÚS sp. zn. II.ÚS 68/2012 zo dňa 10.7.2012. Zároveň je nesprávny postup súdu v podobe prieťahov v konaní preukázaný aj listom predsedníčky OS BA I - M.. V. G., ktorá v liste zo dňa 27.2.2013 žalobcovi oznámila, že v nadväznosti na daný nález ÚS SR požiadala o pravidelné správy o stave konania, avšak ani táto intervencia predsedu súdu nezabezpečila konanie bez prieťahov, pričom pokiaľ predseda súdu vedel o danom probléme mal prijať opatrenia, ktoré neprijal. Zároveň pri povinnosti súdu konať bez prieťahov poukázal aj na jednotlivé procesné úkony a odstup medzi nimi, ktoré je zrejmé nájsť v trestnom spise, najmä za zmienku stojí Uznesenie o odmietnutí obžaloby zo dňa 10.3.2008, ktoré bolo zrušené Uznesením KS BA dňa 29.4.2008. Tu poukázal na to, že o obžalobe, ktorá bola súdu podaná dňa 24.5.2007 sa reálne začalo prejednávať až po roku od jeho podania. Ďalším neprijateľným procesným krokom bolo prerušenie konania uznesením zo dňa 21.8.2008 z dôvodu nutnosti posúdenia zdravotného stavu obžalovaného, pričom ale súd do konania prizval znalca až po dvoch rokoch od prerušenia konania, ani do roku 2011 nebol vo veci vypracovaný ZP. Je teda zrejmé že k nesprávnemu postupu, k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces zo strany OS BA I došlo. Škoda, ktorá vznikla žalobcovi je vo výške 119 574,25 eura, suma vo výške 100.574,25 eura predstavuje fin. prostriedky, ktoré boli žalobcom vkladané na rôzne účty obžalovaného a ktorú sumu si žalobca riadne v trestnom konaní uplatnil. Uvedenú sumu preukázal jednotlivými vkladovými lístkami. Zároveň je aj súčasťou trestného spisu. Žalobca vidí ujmu v jeho majetkovej sfére v tom, že zanikla jeho pohľadávka voči obžalovanému z titulu škody spôsobenej trestným činom. Pokiaľ by súd konal v súlade s Ústavou SR a ďalšími predpismi, bol by žalobca veriteľom, teda majiteľom tejto pohľadávky, ktorú si mohol za života obžalovaného uspokojiť. Uviedol, že suma 19 000,- eur predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcovi prieťahmi v konaní spôsobená. Nemajetková ujma bola preukázaná jednak výsluchom žalobcu, výsluchom svedkyne ako aj lekárskymi správami, ktoré preukazujú značné zhoršenie a postavenie žalobcu v rodine, v spoločnosti a v pracovnom prostredí. Ako najzásadnejší fakt považoval psychické problémy žalobcu, ktoré trvajú do dnes a boli spôsobené práve daným súdnym konaním. Pokiaľ by teda súd konal bez prieťahov, mohol byť žalobca odškodnený obžalovaným, keďže tento v čase začatia trestného stíhania bol majetný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal súd, aby žalobe vyhovel v celom rozsahu.

7.1. Poverený zástupca žalovaného mal za to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nie je daný nesprávny úradný postup v rozsahu tvrdeným žalobcom. V tejto súvislosti odkázal na bod 2 doručeného vyjadrenia k žalobe. Ďalej mal za to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že aj keby súd konal bez prieťahov konštatovaných rozhodnutím ÚS SR, žalobca by sa od obžalovaného nedomohol náhrady škody, teda k vzniku majetkovej škody, ktorej náhradu si uplatnil v tomto konaní nedošlo v príčinnej súvislosti s namietaným postupom súdu, čo vyplýva aj z dokazovania vykonaného na dnešnom pojednávaní. Keďže nemajetková ujma, ktorej náhradu si žalobca uplatnil, bola odôvodnená práve tým, že v dôsledku postupu súdu nedošlo k vymoženiu prostriedkov od obžalovaného, žalovaný mal za to, že ani nemajetková ujma, ktorú žalobca preukazoval nebola spôsobená v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom. Okrem toho bol názoru, že neboli splnené podmienky pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

8. Podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobený pri výkone verejnej moci, zákona účinného v čase od 01.01.2011 do 31.12.2012 (od mája 2011 do januára 2012 ústavný súd ustálil prieťahy v konaní), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2)Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

8.1. Podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobený pri výkone verejnej moci, zákona účinného v čase od 01.01.2013, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.
(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

8.2. Podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobený pri výkone verejnej moci, zákona účinného v čase od 01.01.2011 do 31.12.2012 (od mája 2011 do januára 2012 ústavný súd ustálil prieťahy v konaní), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
(2)V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
(3)Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a)osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b)závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

8.3. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobený pri výkone verejnej moci účinného od 01.01.2013, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

9. Po vykonanom dokazovaní sa súd najprv vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovaným, ktorý mal za to, že právo žalobcu sa premlčalo dňa 21.10.2014. Súd v tejto veci uvádza, že podľa názoru súdu premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 19 zákona č. 514/2003 účinného v čase od 01.01.2013 neuplynula. Žalobca sa dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá až doručením rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sp. zn. 2T/55/2007 zo dňa 27.04.2015 voči obžalovanému G. X., ktorý zomrel. Počas konania súd nemal preukázané zo strany žalobcu, kedy mu bolo rozhodnutie oznámené, a teda počítal lehotu premlčania odo dňa vydania tohto rozhodnutia, teda od 27.04.2015. Žaloba bola podaná na súd dňa 04.03.2016, teda v zákonom stanovenej lehote.

9.1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená podľa jeho názoru nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I, pričom konanie vedené pod sp.zn. 2T/55/2007 na tomto súde malo vykazovať znaky prieťahov v konaní. Z toho titulu podal žalobca na ÚS SR sťažnosť, ktorý rozhodol nálezom zo dňa 10.07.2012 s nadobudnutím právoplatnosti dňa 10.09.2012 tak, že

I. Okresný súd Bratislava I porušil v konaní vedenom pod sp.zn. 2T/55/2007 základné právo žalobcu a iných osôb, aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručené podľa Ústavy SR čl. 48 ods. 2 s právom na prejedanie záležitostí v primeranej lehote.
II. Žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie súd nepriznal.
III. Okresnému súdu Bratislava I prikázal konať bez zbytočných prieťahov.
IV. Žalobcovi ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia.
V. Vo zvyšnej časti súd sťažnosti nevyhovel.

9.2. Po preskúmaní nálezu súd prvej inštancie konštatuje, že ústavný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že konanie v trestnej veci sa začalo dňa 21.05.2007, pričom okresný súd postupoval plynule, rýchlo v časovom slede nariaďoval pojednávania. Skutočnosť, že konajúci súd v období od 28.08.2008 do 12.04.2011 nekonal z dôvodu prerušenia konania, sa mu nedá vytknúť, nakoľko v súlade s judikatúrou ústavného súdu prerušenie konania možno považovať za prekážku konania, avšak ústavný súd uviedol, že okresný súd sa mohol aktívnejšie zaujímať o možnosť ďalej v konaní pokračovať. Ústavný súd vo svojom náleze ďalej uviedol, že obdobie od mája 2011 po zaslanie spisového materiálu ústavnému súdu v januári 2012 bolo poznačené nečinnosťou okresného súdu.

9.3. Súd žalobcov nárok na náhradu škody posudzoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého je potrebné splniť kumulatívne tri zákonné podmienky na priznanie náhrady súdom:
1. Nesprávny úradný postup
2. Škoda
3. Kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

9.4. K nesprávnemu úradnému postupu súd uvádza, že tento ústavný súd ustálil od obdobia máj 2011 až január 2012 , t.j. 9 mesiacov. Súd posudzoval nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v čase od 01.01.2011 do 31.12.2012, v zmysle ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

9.5. Ku škode, ktorú si žalobca vyčíslil na sumu 100.574,25 eur ako majetkovú ujmu spôsobenú obžalovaným G. X. a 19.000 eur ako nemajetkovú ujmu, súd uvádza nasledovné:

9.6. K majetkovej škode uvádza, že súd sa v tomto konaní nestal pasívnym arbitrom a počas pojednávaní poukázal na potrebu vykonať a doplniť dokazovanie prostredníctvom preukázania príčinnej súvislosti nároku na náhradu škody a to vykonaním dôkazov z priloženého trestného spisu tak, aby škodu, o ktorú sa zmenšil majetok žalobcu bola riadne preukázaná vo všetkých súvislostiach, pričom dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi. Listiny - doklady o bezhotovostnom prevode finančných prostriedkov, ktoré vkladal žalobca v prospech účtu G. X.Š. a v prospech účtu, kde adresát nie je uvedený a súdu nie je zrejmé, na aký a koho účet vkladal žalobca peniaze, predložil právny zástupca žalobcu až dňa 15.11.2018. Počas celého konania žalobca a jeho právny zástupca len veľmi stroho opisovali skutkový stav, neuvádzali žiadne súvislosti a v plnom rozsahu odkazovali na trestný spis, "kde je všetko uvedené". Žalobca nepopísal mechanizmus vzniku škody, neodôvodnil jej výšku ani to, na základe akých skutočností či právneho titulu žalobca dospel do štádia poskytovania finančných prostriedkov obžalovanému G. X..

9.7. Žalobca do spisu založil jednotlivé doklady o úhradách súm, pričom z viacerých úhrad nie je zrejmé, na aký účet sa vkladajú, resp. kto je jeho vlastníkom a kto s ním disponuje. Na niektorých dokladoch je uvedené meno obžalovaného, avšak súd v konečnom dôsledku nemá z čoho vyhodnotiť, na základe akého titulu vkladal žalobca tieto sumy na účet obžalovaného. Súd poukazuje na to, že podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu na čl. 166 je uvedené, že trestný spis chceli pripojiť z dôvodu preukázania prieťahov konania a z dôvodu preukázanie jednotlivých úhrad súm v prospech obžalovaného, avšak podstata a zmysel preukázania nároku žalobcu prostredníctvom dôkazov na vytvorenie celkového obrazu o škode žalobcu zostala nezodpovedaná. Ostatné dôkazy právny zástupca žalobcu na objasnenie skutkového stavu nežiadal vykonať. Súd musí konštatovať, že v danom prípade

nebolo zo strany ani nie žalobcu, ako jeho právneho zástupcu unesené dôkazné bremeno na preukázanie tvrdených skutočností, ktorí počas celého súdneho konania neoznačili ani nepredložili dôkazy preukazujúce vznik škody, o ktorú sa zmenšil majetok žalobcu.

9.8. K nemajetkovej ujme, ktorú si uplatnil žalobca súd uvádza, že túto posudzoval podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v čase 01.01.2011 do 31.12.2012, v súvislosti len s obdobím stanoveným ústavným súdom za máj 2011 až január 2012. , t.j. 9 mesiacov. Podľa názoru súdu prvej inštancie v spojení s nálezom ústavného súdu došlo k nemajetkovej ujme na strane žalobcu, ktorá sa prejavila v osobe poškodeného a to jeho zhoršeným zdravotným stavom, problémami v rodine, v zlej komunikácii s manželkou a svojimi deťmi, čo osvedčil žalobca nielen vo svojom prejave, ktorý niesol znaky plačlivosti, čo je zrejmé aj zo zvukového záznamu, ale aj z výpovede jeho manželky ako svedka, ktorá uviedla, že celá záležitosť mala negatívny dosah na fungovanie rodiny a vzájomné vzťahy medzi príbuznými, taktiež mali pocit, že spoločnosť ich vníma zle. Súd prvej inštancie je toho názoru, že predmetná vec má pre žalobcu dôležitosť v rámci každodenného života pričom počas tohto obdobia nemohol mať právnu istotu, ako vec skončí, keď konanie trvalo od roku 2007 do zatavenia konania v roku 2015. Súd však opakuje, že pri nesprávnom úradnom postupe môže vychádzať len z nálezu ústavného súdu, ktorý nečinnosť okresného súdu stanovil na obdobie máj 2011 až január 2012, t.j. 9 mesiacov a teda nemajetková ujma po tomto období súdu prvej inštancie preukázaná nebola.

9.9. K sume 600,- € dospel súd v spojení so stanoviskom Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. Cpjn 206/2010, kde je uvedený postup súdu, resp. hodnotenie výšky ujmy, ktoré vychádza zo základnej čiastky stanovenej násobkom celkovej doby konania v rokoch či mesiacoch. Analogicky súd vychádzal z tohto rozhodnutia, pričom tak ako Nejvyšší soud ČR, aj súd prvej inštancie ustálil, že pre pomery na území Slovenskej republiky je primeraná čiastka 600 - 800,- € za jeden rok konania. Podľa názoru súdu, ak ide o ústavným súdom priznané prieťahy, je dôvodné priznať žalobcovi za príslušný časový úsek čiastku pohybujúcu sa v hornej hranici, čo je 800,- € za jeden rok nečinnosti. Súd však priznal alikvótnu čiastku za 9 mesiacov, čo vychádza 600 eur (800 eur : 12 mesiacov = 66,66 eur za 1 mesiac).

9.10. Súd poukazuje na to, že prieťahy v konaní po rozhodnutí ústavného súdu až do zastavenia trestného konania, neboli preukázané zo strany žalobcu ani za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. od. 01.01.2011 do 31.12.2012 (okrem súdom uznaného obdobia) ani od 01.01.2013, žalobca v súdnom konaní neuviedol, v čom konkrétne mali spočívať a nepodložil ich žiadnymi inými skutkovými tvrdeniami či dôkaznými listinami. Žalobca žiadal pripojiť trestný spis, avšak dokazovanie týkajúce sa ďalších prieťahov po rozhodnutí ústavného súdu nežiadal vykonať. Navyše samotný verejný ochranca práv konštatoval (čl. 111) že nebolo preukázané na základe podnetu žalobcu porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, kedy verejný ochranca práv posudzoval obdobie od 10.07.2012 do 11.06.2014 (kedy vydal upovedomenie o vybavení podnetu).

9.11. Súd vzal na vedomie podanie žalobcu doručené súdu dňa 20.02.2017, v ktorom uvádza, že nemajetkovú ujmu si uplatňuje v zmysle ochrany osobnosti, avšak súd poukazuje na tú skutočnosť, že pôvodne žaloba bola podaná v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom v podanej žalobe a v ostatných vyjadreniach žalobcu a jeho právneho zástupcu absentujú právne predpisy Občianskeho zákonníka na ochranu osobnosti v súvislosti s nemajetkovou ujmou, ako aj jej zdôvodnenie v zmysle Občianskeho zákonníka. Súd považuje zmenu úpravy právneho nároku týmto podaním za účelovú zo strany žalobcu. V prípade, ak sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy v zmysle ochrany osobnosti, tento nárok si má riešiť samostatne mimo osobitného predpisu zákona č. 514/2003 Z.z. resp. nemajetkovú ujmu.

9.12. Kauzálny nexus medzi škodou a nesprávnym úradným postupom vyhodnotil súd prvej inštancie, tak, že tento pri nemajetkovej ujme preukázaný bol, nakoľko Okresný súd Bratislava I v zmysle nálezu ústavného súdu bol nečinný 9 mesiacov. Súd z toho titulu priznal žalobcovi náhradu za 9 mesiacov nečinnosti vo výške 600 eur.

9.13. Ku vzťahu ku škode, majetkovej ujme vo výške 100.574,25 eur súd konštatuje, že príčinná súvislosť z titulu neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu nebola preukázaná, nakoľko právny zástupca si nesplnil všetky svoje povinnosti a neoznačil dôkazy a ani nenavrhol všetky dôkazy, ktoré by osvedčili žalobcovo právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

9.14. Na základe vyššie uvedených skutočností súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 600 eur titulom nemajetkovej ujmy, a to v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku nárokov žalobcu na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy súd žalobu zamietol.

10. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný ich náhradu nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.